

Nr.:
A.R. Nr.: 2011/AR/2451
Rep. nr.: 2014,
Code : A.11.c

HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL
18^e kamer,

zetelend in burgerlijke zaken,
na beraad, wijst volgend arrest:

INZAKE VAN:

1. **DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR** bevoegd voor het grondgebied van Vlaams-Brabant, kantoren te 3000 LEUVEN, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93, met appellant,

Eindarrest
van 30 april 2014

v vertegenwoordigd door Mr. loco Mr.
advocaat te ;

TEGEN:

1. wonende te

2. _____, wonende te
geïntimeerden,

v beiden vertegenwoordigd door Mr. loco Mr.
advocaat te

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd op de griffie van het hof op 20 september 2011;

Gelet op de bestreden beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 27 juli 2011 die volgens partijen niet werd betekend;

Gelet op de conclusies en de bundels met stavingstukken neergelegd door partijen en in het bijzonder op de conclusie in hoger beroep van appellant die met goedkeuring van geïntimeerden werd neergelegd op de zitting van 12 november 2013;

Gehoord partijen bij monde van hun raadslieden op de openbare pleitzitting van 12 november 2013 waarna de zaak in beraad werd gesteld op 19 november 2013.

I. ANTEDECENTEN EN VORDERINGEN.

Appellant stelt ten aanzien van geïntimeerden een herstellvordering in met betrekking tot een perceel gelegen
gecadastreerd wegens
het herbouwen van een woning niet volgens de goedgekeurde plannen en
het oprichten van een garage en een inkompoort. De eigendom is volgens
het gewestplan (KB van 7 maart 1977) gelegen in
agrarisch gebied.

De woning werd dus niet uitgevoerd in overeenstemming met de door geïntimeerden verkregen vergunning van 23 september 1992 en de garage en inkom werden opgericht zonder enige vergunning vanwege het schepencollege van de gemeente

Aan deze herstellvordering ging een proces-verbaal van vaststelling vooraf met betrekking tot deze inbreuk d.d. 26 mei 2004, nadat het gemeentebestuur van op 12 februari 2004 voor het eerst kennis had gekregen van de feiten. De bouwovertreding wordt als volgt door de verbalisant beschreven (STUK 5, appellant):

"1) De woning werd niet heropgericht zoals vergund op 23 september 1992.

De inplanting was voorzien op 18 m uit de as van de voorliggende weg. In werkelijkheid is de woning ingeplant op ±35,50 m uit de as van de weg.

De woning wijkt af in vormen en afmetingen. Het achteruitspringend gedeelte van de voorgevel bedraagt ±12,50 m in plaats van 10,30 m. De keuken springt 2 m uit in plaats van 1 m. Door het verbreden van de woning werd de binnenindeling aangepast aan het volume. Het dak werd puntiger uitgevoerd dan vergund en de nokhoogte bedraagt ±9,20 m in plaats van 7,30 m hierdoor ontstaat er 1/3 verdieping die wordt gebruikt als zolderruimte.

De rechterzijgevel werd opgericht in snelbouwsteen in plaats van gevelsteen.

De ramen en deuren in de linkerzijgevel en in de achtergevel werden aan de bovenzijde uitgevoerd met een boog in plaats van recht. De ramen in de rechterzijgevel werden niet uitgevoerd.

2) het oprichten van een dubbele garage van 6,80 m breed, 6,30 m diep en de kroonlijst is 2,80 m hoog. Materialen bestaan uit gevelsteen voor de gevels en het zadeldak is bedekt met pannen. De constructie is ingeplant op 50,30 m van de voorgevel van de woning.

3) het oprichten van een inkom van ± 13 m breed en 1,90 m hoog. De inkom werd uitgevoerd in metselwerk en werd gebogen uitgevoerd. De inkom is voorzien van een poort van 3,50 m breed.

De constructie is ingeplant op $\pm 3,50$ m van de rand van de weg".

Appellant vordert herstel door middel van betaling van een meerwaarde onder toepassing van het toen geldende Decreet Ruimtelijke Ordening (artikel 151). De herstellvordering die gesteund is op het wederrechtelijk uitvoeren en in standhouden van bouwwerken wordt na eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid van 10 juli 2006 ingeleid bij dagvaarding van 6 september 2006 en luidt als volgt:

"Verweerders hoofdelijk, minstens in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot betaling aan conculant, de som van 583.169.60 € ziende de meerwaarde die het goed, kadastraal gekend onder

eiendom ziende van de heer

wonende te en

mevrouw wonende te heeft verkregen, meer een verhoging wegens muntontwaarding in billijkheid geraamd op 2 halve percent per jaar vanaf 26 maart 2006 tot de datum van het vonnis, meer op dit verhoogde bedrag de moratoire intresten gelijk aan de wettelijke rentevoet vanaf de uitspraak tot de dag van de effectieve betaling, meer de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding; het vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad niettegenstaande elk rechtsmiddel en zonder vermogen tot borgstelling, noch kantonnement".

Appellant wijzigt na een nieuw eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dd. 23 april 2010 zijn vordering bij conclusie neergelegd op 2 december 2010 voor de eerste rechter. De vordering die gesteund is op artikel 6.1.41 en 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ("VCRO") beoogt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, hetgeen inhoudt het afbreken van de woning, de garage en de inkompoort (inclusief eventuele vloerplaat en fundamente), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

De oorspronkelijk gevorderde herstelmaatregel (meerwaarde) werd als volgt gemotiveerd:

"Een herstel van de plaats (afbraak van de woning) als herstelmaatregel dringt zich in dit geval niet op, daar dergelijke herstelmaatregelen buiten verhouding tot de eigenlijke bouw

inbreuk staat. Er kan in casu geopteerd worden voor het gedogen van het gebouw door middel van betaling van de meerwaarde om de hierna volgende redenen.

Op het perceel – weze het meer naar achter – was voordien reeds een (oude) woning aanwezig waardoor de aantasting van het agrarisch gebied met andere woorden voordien reeds bestond. De nieuw opgerichte woningen heeft de bestaande agrarische structuren niet wezenlijk verzaard.

Bijkomend dient gesteld dat er zich nog andere zonevreemde woningen in de omgeving bevinden, zoals blijkt uit het bijgevoegde kadastrale plan.

Daarenboven is de inbreuk, zoals reeds gesteld, niet dermate ernstig dat een herstel van de plaats zich in concreto zou opdringen als herstelmaatregel. De situatie zou anders geweest zijn indien het terrein voordien onbebouwd was en vanuit het niets een woning op deze plaatsen zijn opgericht. In onderhavig geval was echter voordien reeds een woning aanwezig.

Ten slotte is er geen van de drie uitzonderingen vermeld in artikel 149 § 1, 3^e lid van het decreet van 18 mei 1999, volgens dewelke betaling van de meerwaarde als wijze van herstel uitgesloten is, in casu van toepassing:

- er werd indertijd geen staking bevel gegeven;*
- er is geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden: er zijn geen klachten gekend en de bouwinbreuk heeft zoals gezegd bestaande agrarische structuur niet wezenlijk gewijzigd;*
- er is evenmin een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften, daar voordien reeds een woning op het perceel aanwezig was”.*

De gewijzigde herstelmaatregel (herstel van de oorspronkelijke toestand) van 26 maart 2010 werd als volgt stedenbouwkundig gemotiveerd:

”Het herstel in de oorspronkelijke staat is de enige maatregel die leidt tot het volledig wegnemen van de fysische gevolgen van een schadeverwekkend bouwmisdrijf, en herstelt als zodanig steeds de legaliteit. Deze herstelvorm komt bijgevolg per definitie tegemoet aan de vereisten van de goede ruimtelijk ordening (om deze reden verleent artikel 6.1.41 §7 VCRO bij de veroordeling tot uitvoeren van aanpassingswerken of het betalen van een meerwaarde aan de veroordeelde het recht om (zonder verdere stedenbouwkundig oordeel) zich van deze veroordeling te kwijten door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand op het staken van een strijdig gebruik), terwijl dit voor de alternatieve herstelvormen van aanpassingswerken en meerwaarde niet noodzakelijk het geval zal zijn. Wanneer zoals in casu voor het herstel in de vorige staat wordt geopteerd is elke andere motivering vanuit het perspectief van het algemeen belang dan ook overbodig, minstens ten overvloede.

De inbreuken bestaan om de hierna vermelde redenen geheel of gedeeltelijk uit handelingen in strijd met bestemmingsvoorschriften, zonder dat sprake is van een geldige afwijking op deze voorschriften:

De overtreding is volgens het gewestplan gelegen in een agrarisch gebied. Agrarische gebieden zijn in beginsel bestemd voor landbouw in de ruime zin.

De uitgevoerde werken zijn strijdig met voormelde planologische voorschriften, daar ze enkel aan residentiële bewoning (woning) tot oogmerk hebben of in functie van deze residentiële bewoning staan (garage en inkompoort) en bijgevolg geen enkele landbouwdoeleinden dienen.

Op het ogenblik van de afgifte van voormelde vergunning kon voor het verbouwen of herbouwen van een zonevreemde woning enkel een vergunning afgegeven worden op voorwaarde dat het volume van de woning na de werken maximaal 800 m³ bedroeg (zie hoger en de tekst van de vergunning van 23 september 1992). Door de uitgevoerde werken werd het volume overschreden, derwijze dat alleen al om deze reden geen vergunning voor de gerealiseerde werken kon worden afgegeven (los van de vraag naar karakter van "bestaand vergund gebouw" voorafgaand aan de bouwaanvraag).

De uitgevoerde werken beantwoord(d)en evenmin aan de huidige voorschriften vervat in artikel 4.4.10 en volgende VCRO, welke bepalingen een regeling voorzien voor de zonevreemde gebouwen.

(...).

In casu was de achterin gelegen stedenbouwkundige inplanting van de oude woning niet langer wenselijk, daar dit een bestendinging van een stedenbouwkundig niet verantwoorde inplanting zou betekend hebben, en diende de nieuwe woning vooraan aan de aan de straat te worden opgericht.

De overige (schaarse) woningen in deze zijtak van de waren eveneens vooraan aan de straat ingepland. Er bestond dus geen reden om af te wijken van de toepasselijke stedenbouwkundige norm van inplanting van nieuwe woningen vooraan aan de straat.

Betrokkene was hiervan zeer goed op de hoogte, daar de architect 2 verschillende bouwplannen had ingediend (zie hoger) en in de vergunning uitdrukkelijk verwezen wordt naar het "plan met de paraaf dd. 1/9/1992", d.i. het plan met inplanting van de woning vooraan aan de straat (zie bijlage 2) en in de vergunning gesteld wordt dat het ingediende project met deze open "inplanting" de goede ruimtelijk ordening van het gebied niet in het gedrang brengt.

De nieuwbouwwoning heeft bijgevolg geleid tot bestendinging van een stedenbouwkundig ongewenste toestand.

(...).

Het verder gedogen van deze gebouwen is tevens strijdig met de opties van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan inzake aanpak van de zonevreemde woningen op het grondgebied van

de gemeente en de aewenste ruimtelijke structuur voor de deelgemeente

De gemeente zal ten aanzien van de zonevreemde woningen op haar grondgebied een ruimtelijk uitvoeringsplan opmaken waarin de ontwikkelingsperspectieven van deze woningen worden vastgelegd. Die wordt echter meteen aan toegevoegd dat dit enkel betrekking zal hebben op vergunde of vergund geachte woningen. Illegale woningen komen niet in aanmerking (p. 47 richtinggevend deel structuurplan).

Voor de deelgemeente van de gemeente wordt de nadruk gelegd op het versterken van de open ruimte waar het behoud en de versterking van het agrarisch, natuurlijk en landschappelijk karakter centraal staan. Een verdere versnippering van de open ruimte moet worden tegengegaan (p. 59 richtinggevend deel).

De in casu uitgevoerde werken staan haaks op deze optie van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.

De inbreuken passen zich niet in voormeld beleid inzake zonevreemde woningen. Er is in onderhavig geval immers sprake van een onvergunde toestand. De gebouwen komen bijgevolg niet in aanmerking voor opname in het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan inzake zonevreemde woningen.

Gelet op de ligging van de inbreuken buiten de kern van strijdende inbreuk eveneens met de optie van een structuurplan aangaande het behoud en de versterking van het openruimte karakter van deze omgeving.

*Deze aantasting kan niet, minstens niet manifest, worden opgeheven door het uitvoeren van bouw-of aanpassingswerken omwille van volgende redenen (en): de uitgevoerde werken zijn dermate afwijkend van wat eertijds vergund werd dat het vorderen van aanpassingswerken aan deze vergunning zinloos is. Het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat wat betreft de woning impliceert onvermijdelijk dat eveneens het herstel van de plaats wordt gevorderd wat betreft de garage en de inkompoort, daar deze sluit nichtje van deze woning zijn opgericht;
(...).*

De eerste rechter heeft de herstellvordering onontvankelijk verklaard wegens verjaring op grond van artikel 2262 bis B.W.

II. HOGER BROEP.

Appellant vordert in hoger beroep om het bestreden vonnis te hervormen en geïntimeerden hoofdelijk, elk in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot het uitvoeren van het herstel van de plaats in de vorige staat, hetgeen inhoudt het afbreken van de woning, de

garage en een inkompoort (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde, de verwijdering van afbraakmateriaal van het terrein.

Appellant vordert tevens te zeggen voor recht dat geïntimeerden, bij niet-uitvoering van de hiervoor gevorderde herstelmaatregel binnen de gestelde termijn van 12 maanden, een dwangsom verbeurt van 250 EUR per dag sedert het in kracht van gewijsde treden van het vonnis zonder dat een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385 bis Ger. W. wordt toegekend.

Appellant vraagt tevens te zeggen voor recht dat indien geïntimeerden niet zelf tot herstel van de plaats in de vorige toestand overgaan binnen de gestelde termijn, hij van rechtswege in de uitvoering ervan mag voorzien, en van de afbraak voortkomende materialen en voorwerpen mag verkopen, vervoeren, opslaan en/of vernietigen, op een door hem gekozen plaats, en dat geïntimeerden ertoe gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de eventuele opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Appellant vraagt ten slotte om geïntimeerden te veroordelen tot de kosten van het geding, zijnde de dagvaardingskosten, de kosten van overschrijving van het exploitot tot inleiding van het geding in de registers van het hypotheekkantoor en de kosten van de kantmelding van de gewezen beslissing op het overgeschreven exploitot en het rofrecht hoger beroep.

Ondergeschikt vraagt hij om hem niet te veroordelen tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding.

Geïntimeerden vragen bevestiging van het bestreden vonnis. In hoofddorde vragen zij om de vordering als onontvankelijk af te wijzen. Ondergeschikt vragen ze om ze als onwettig af te wijzen. Incidenteel vragen zij een rechtsplegingsvergoeding van 10.000 EUR in eerste aanleg. In hoger beroep vragen zij 5.000 EUR.

Ter zitting verklaren geïntimeerden afstand te doen van hun vordering op een rechtsplegingsvergoeding.

III. IN RECHTE.

A. Standpunt van partijen.

Appellant betwist dat de door hem ingestelde rechtsvordering zou zijn verjaard – zoals aangevoerd door geïntimeerden en aanvaard door de eerste rechter – en betoogt dat zij gesteund is zowel op de instandhouding als op de oprichting van de wederrechtelijke constructies en dat in elk geval voor wat het oprichtingsmisdrijf betreft er geen verjaring voorhanden is. Nu de wederrechtelijke constructies niet gelegen zijn in een kwetsbaar gebied is volgens appellant vervolging van het instandhoudingsmisdrijf niet meer mogelijk.

Appellant betoogt dat de herstellvordering strekkende tot het herstel in de oorspronkelijke staat, zoals gewijzigd bij conclusie van 2 december 2010, geen nieuwe vordering uitmaakt zoals ten onrechte door de eerste rechter aangenomen, maar een gewijzigde modaliteit van de op 6 september 2006 ingeleide herstellvordering.

Volgens appellant steunt zijn gewijzigde vordering op dezelfde feiten (zoals omschreven in de vastgestelde bouwovertreding) als deze vermeld in de gedinginleidende akte zodat toepassing dient gemaakt te worden van artikel 807 Ger.W.

Appellant betoogt nog dat het hier gaat om één en dezelfde herstellvordering gericht op het doen ophouden van de gevolgen van hetzelfde stedenbouwkundig misdrijf ongeacht de wijze van het gevorderde herstel. Appellant licht verder toe dat zijn keuze voor deze nieuwe modaliteit (herstel van de oorspronkelijke toestand) ingegeven was door gewijzigde omstandigheden met name de in de loop van het geding gewijzigde regelgeving waardoor de betaling van een meerwaarde niet meer mogelijk was.

Appellant besluit uit dit alles dat de verjaring van de herstellvordering werd gestuit door de oorspronkelijke dagvaarding nu de gewijzigde herstellvordering in de oorspronkelijke vordering virtueel was begrepen.

Geïntimeerden betwisten niet het wederrechtelijk karakter van de constructies maar betogen (evenals appellant) dat de herstellvordering na 1 september 2009 niet meer kon gesteund worden op het instandhoudingsmisdrijf nu deze constructies niet gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied ingevolge artikel 6.1.1 3^e lid VCRO.

Voorzover de vordering gesteund is op het misdrijf van het bouwen in strijd met de vergunning is deze volgens geïntimeerden (daarin gevolgd door de eerste rechter) verjaard na verloop van 5 jaar op grond van artikel 2262 bis B.W.

De aanvangsdatum van de verjaringstermijn is volgens geïntimeerden de datum van het proces-verbaal van 26 mei 2004 en loopt tot aan het instellen van de gewijzigde herstellvordering. Deze dateert van 2 december 2010 en dus meer dan 5 jaar na de aanvangsdatum.

De inleidende dagvaarding van 6 september 2006 heeft volgens geïntimeerden geen stuitende werking op grond van artikel 2248 B.W wat betreft de gewijzigde herstellvordering nu deze stuiting slechts geldt voor de bij deze dagvaarding ingeleide vordering en wat virtueel begrepen is in het voorwerp van de oorspronkelijke vordering.

Volgens geïntimeerden werd het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand uitdrukkelijk uitgesloten uit het voorwerp van de oorspronkelijke herstellvordering.

Volgens geïntimeerden impliceert het wijzigen of uitbreiden van een vordering middels een conclusie op grond van artikel 807 Ger.W. niet dat aan de oorspronkelijke dagvaarding meteen ook stuitende werking toekomt ten aanzien van deze gewijzigde of uitgebreide vordering.

Geïntimeerden betwisten niet dat de gewijzigde herstellvordering gesteund is op dezelfde feiten als degenen die ten grondslag lagen aan de oorspronkelijke vordering en dat een gewijzigde vordering bij conclusie

door appellant mag worden ingediend, maar betogen dat de oorspronkelijke en de gewijzigde herstellvordering onderscheiden vorderingen in de zin van artikel 12 Ger.W. uitmaken, met een verschillend voorwerp, ongeacht het feit dat beide vorderingen uit een zelfde vorderingsrecht van appellant voortvloeien.

Volgens geïntimeerden kan de vordering tot herstel in de vorige toestand niet virtueel begrepen zijn in de vordering tot betaling van een meerwaarde zoals blijkt uit de wilsuiting van de eisende partij tot uiting gebracht in de inleidende dagvaarding.

B. Beoordeling.

Er bestaat tussen partijen geen betwisting omtrent de toepasselijke vijfjarige verjaringstermijn van artikel 2262 bis B.W., noch over de mogelijkheid voor appellant om conform artikel 807 Ger.W. zijn vordering in de loop van het geding aan te passen, voor zover de gewijzigde vordering berust op feiten aangevoerd in de gedinginleidende dagvaarding. Geïntimeerden aanvaardden dat de gewijzigde vordering op dergelijke feiten berust.

Partijen verschillen evenwel van mening over de omvang van de stuiting van de verjaring van de vordering door de oorspronkelijke dagvaarding op grond van artikel 2248 B.W.

Volgens appellant is het voorwerp van de herstellvordering gericht op het doen ophouden van de gevolgen van het stedenbouwkundig misdrijf en maakt de keuze van de gevorderde herstelmaatregel slechts een modaliteit uit, zodat het voorwerp van de vordering zelf niet wijzigt wanneer de modaliteit wijzigt.

Volgens geïntimeerden gaat het daarentegen om naar hun voorwerp duidelijk onderscheiden vorderingen en is in casu de nieuwe vordering tot herstel in de oorspronkelijke toestand niet begrepen in de eerdere vordering tot betaling van een meerwaarde.

Het hof oordeelt over de ontvankelijkheid van de herstellvordering zoals gesteld door appelland bij conclusies in eerste aanleg op 2 december 2010 en hernomen in zijn beroepsakte.

Het wijzigen van een vordering bij conclusie op grond van artikel 807 Ger. W. neemt niet weg dat het hof de ontvankelijkheid van de gewijzigde vordering dient te beoordelen aan de hand van de ingeroepen en toepasselijke verjaringsregels.

De toepasselijke vijfjarige verjaringstermijn nam een aanvang op 26 mei 2004. De gewijzigde vordering werd bij conclusie ingesteld op 2 december 2010. De oorspronkelijke vordering werd ingeleid op 6 september 2006.

Het hof dient met andere woorden te beoordelen of de oorspronkelijke dagvaarding stuitende werking heeft ten aanzien van de vordering zoals nadien gewijzigd. Daarbij dient het concrete voorwerp van de oorspronkelijke vordering in aanmerking te worden genomen.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat de oorspronkelijke keuze van appelland voor herstel door middel van het betalen van een meerwaarde niet alleen *ipso facto* het herstel in natura uitsluit (herstel in natura wordt ook niet in ondergeschikte orde gevraagd) maar tevens uitdrukkelijk gemotiveerd wordt door een gebrek aan belang bij het herstel in natura in hoofde van appelland op grond van een gedetailleerde analyse en beoordeling van de plaatselijke situatie.

Appelland stelt hierin uitdrukkelijk:

Een herstel van de plaats (afbraak van de woning) als herstelmaatregel dringt zich in dit geval niet op, daar dergelijke herstelmaatregel buiten verhouding tot de eigenlijke bouwwinbreuk staat.

Wanneer appelland vervolgens op grond van een gewijzigde regelgeving nog enkel herstel in natura kan vorderen, maakt hij een volledig tegenovergestelde analyse en beoordeling van dezelfde feiten om dit herstel in natura te kunnen vorderen.

Een dergelijke fundamenteel gewijzigde vordering zoals de eerste rechter terecht oordeelde kan niet beschouwd worden als virtueel of impliciet begrepen in het voorwerp van de oorspronkelijke dagvaarding. Er is met

name niet alleen sprake van een andere herstelmodaliteit die veel ingrijpender is dan wat oorspronkelijk werd gevorderd, zij berust tevens op een volledig tegenovergestelde analyse en beoordeling van de ernst van de gevolgen van de onderliggende feiten. De gewijzigde vordering heeft met andere woorden een ander voorwerp dan wat in de dagvaarding werd gevorderd en uit de dagvaarding blijkt geenszins dat appelland de intentie had om ook een vordering tot herstel in te leiden of hieromtrent een voorbehoud zou hebben gemaakt.

Bijgevolg kan om deze redenen niet worden aangenomen dat *in casu* de door appelland gewijzigde vordering virtueel begrepen was in het (niet meer bestaande) voorwerp van de oorspronkelijke vordering.

Besluit: de verjaring van de gewijzigde vordering dient te worden aangenomen en de herstellvordering van appelland is niet ontvankelijk.

Het hoger beroep wordt afgewezen.

IV. GERECHTSKOSTEN.

Appelland dient als de in het ongelijk gestelde partij veroordeeld te worden tot de gerechtskosten in hoger beroep. Appelland vordert zelf geen rechtsplegingsvergoeding. Geïntimeerden hebben ter zitting afstand gedaan van hun vordering tot het bekomen van een rechtsplegingsvergoeding. Het Grondwettelijk Hof oordeelde overigens reeds meermaals dat aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij rechtszaken betreffende zijn herstellvordering noch in strafzaken, noch in burgerlijke zaken als verliezende partij een rechtsplegingsvergoeding kan opgelegd of toegestaan worden.

OM DEZE REDENEN, HET HOF,

Rechtsprekend na tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken,

Ontvangt het hoger beroep maar verklaart het ongegrond;
Laat de kosten van het hoger beroep ten laste van appellant.

Het staat aan geïntimeerde m.b.t. dit arrest te voldoen aan de
publiciteitsvereisten voorgeschreven door art. 84 van de Hypotheekwet.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van
de kamer 18 van het hof van beroep te Brussel op 30 april 2014,

Waar aanwezig waren:

-
-
-
-

Kamervoorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier.